

Уроки життя і віри

АЛІНА ПЕТРАУСКАЙТЕ

29 ЛИСТОПАДА 2023

Імовірно, найперше, що ми згадуємо, коли мова заходить про навчання, — це першовересневий похід у перший клас. Лунає перший дзвоник, і школярі (з більшими чи меншими ентузіазмом і допитливістю) починають той шлях, який називається освітою. Ти такий маленький, а перед тобою — великий світ.

«Сад чеснот», мініатюра з рукопису 1290-х років

Кроки формації

Пам'ятаю, коли я пішла в перший клас: це було вже в незалежній Україні. На першому уроці ми робили голуба миру й отримали картку зі зверненням до першокласників від тодішнього президента Леоніда Кучми. Насправді все це було не дуже важливим, але все одно переповнювало відчуття гордості, що ось нарешті я першокласниця. А далі чекало багато годин уроків і поступове здобуття знань, які не просто громадилися, а й складались у досить цікаву, впорядковану конструкцію.

Про першу вчительку в мене дуже теплі спогади. З вигляду вона здавалася трішки грізною, однак завжди відчувалося її доброзичливе ставлення та бажання передати головне, що потім знадобиться учням у житті. Вивчені вірші й таблиця множення, зошити з виконаним домашнім завданням, поступове збирання багажу знань (та й не тільки знань) — хтось скаже: оце безтурботне життя. Порівняно з дорослими клопатами, про які ми дізналися значно пізніше, це справді суцільна насолода — ходити до школи.

Для мене незабутніми залишаються уроки історії. Наша вчителька, Жанна Миколаївна, дуже любила свій предмет і завжди прагнула цікаво розповісти нам про нього. Та навіть не це було найважливіше. Вона намагалася виховати в нас людяність. Досі у спогадах ношу урок історії, на якому ми говорили про Голодомор: колоски, книга пам'яті з іменами жертв геноциду, розмова про цінність хліба та пошану до нього. І ще з тих уроків зі мною залишилися вірші Ліни Костенко — Жанна Миколаївна її часто цитувала.

Пристрасть і сердечність, які переповнювали її викладання, не могли не спонукати до наслідування. Зі шкільних років я зберегла кілька важливих думок: важливо любити те, що робиш; здобуті знання нічого не значать, якщо серед цих них не проростає зерно людяності. Любов учительки до історії надихнула мене піти тими самими слідами. Та й, зрештою, хто знає історію, той багато чого може зрозуміти в сучасності, бо ж немає нічого нового під сонцем.

Етап навчання в університеті був дуже корисним з огляду на те, що поступово ти усвідомлюєш, що можеш і не вчитися. І стаєш перед серйозним запитанням: навіщо я тут? Що мені звідси треба? Звісно, завжди є якась частина студентів, якій треба суто диплом; звісно, можна все вирішити за допомогою домовленостей — однак чого варті лікарі, механіки, вчителі, які не знають свого фаху й можуть нашкодити непрофесійними діями?

А з другого боку, стає зрозуміло: хоч який у мене багаж знань, існує можливість навчатися впродовж усього життя. Ми такі істоти, що постійно пізнаємо щось нове, хоч би чого воно стосувалося. І, напевно, у цих справах навчання щасливий той, хто розуміє і смиренно

приймає, що насправді знає не так багато і має чимало простору для вдосконалення — щонайменше в мистецтві життя.

Божа педагогіка

Педагогіка — це те, на чому Бог досконало знається. Погляньмо бодай на своє повсякденне життя: які майстерні прийоми Він використовує у вихованні кожного з нас, скільки терпеливості має, із якою любов'ю скеровує до мети. Скільки ж мудрості в Його навчально-виховному плані. Достатньо мати відкриті очі та серце, регулярно читати Боже Слово — і зможемо побачити цей стиль Божої педагогіки.

Для мене хорошою художньою ілюстрацією Божої педагогіки став, наприклад, серіал «Обрані». Режисеру дуже добре вдалося показати індивідуальний Божий підхід до кожної людини, Його терпеливість, а головне — любов, із якою Христос дивиться на кожного. Візьмімо, наприклад, урок довіри для Петра й Андрія, які після невдалої нічної риболовлі знов закидають сіті на заклик Учителя, розмову з дуже запальним Йоаном чи повну прийняття зустріч із самарянкою, яка вже зневірилась у справжній любові. Спілкуючись із Ісусом, кожне з них отримує саме те, чого потребує, і саме стільки, скільки необхідно.

Бог ніколи не втомлюється нас виховувати, не втомлюється любити, навіть якщо ми ще не засвоїли уроку й утридцять помиляємося. Він терпляче веде нас крізь життєві випробування та спонукає ставати кращою версією себе. Тому, навіть якщо ми втомились і здається, що вже нічого доброго з нас не вийде, не треба знеохочуватися. Подивімось на улюблену ікону Христа, щоб у Його очах прочитати: «Я тебе люблю!» — і нехай ці найважливіші слова дають наснагу знову й знову вставати та відкривати нові горизонти Божої педагогіки, що має на меті виховати та зростити нас до щастя та повноти, яка чекає у вічності.

І дуже важлива річ: маймо відвагу ділитися тим, як Бог нас виховує. Адже ми — не мешканці безлюдного острова; навпаки, ми покликані до життя у спільноті. Бог полюбляє формувати нас через ближніх, а наших ближніх — через нас. І тому наступного разу варто поглянути на непросту ситуацію ще й під таким кутом: «Що через це Бог хоче сказати мені й людям поруч? Чого хоче нас навчити?»

Warning: count(): Parameter must be an array or an object that implements Countable in
/home/kairosbo/verbum.com.ua/www/wp-includes/post-template.php on line **284**